

lice. Jelikož se tak nestalo ani ve druhé stolici, zůstalo to na dovolacím soudu. Ostatně i dovolání bylo by nepřipustné a to podle §u 502, třetí odstavec c. ř. s., ve znění článku IV. zákona ze dne 8. června 1923, čís. 123 sb. z. a n., neboť podle tohoto předpisu není dopuštěno dovolání proti potvrzujícímu rozsudku odvolacího soudu, když sporný předmět, o němž rozhodl odvolací soud, nepřevyšuje na penězích 2.000 Kč. Podle §u 507 první odstavec c. ř. s. má být nepřipustné dovolání odmítnuto už soudem první stolice, a když se tak nestane ani ve druhé stolici, musí tak učiniti dovolací soud.

Čís. 6435.

Na základě projevu vymáhajícího věřitele, jímž souhlasil s tím, by byl odložen prodej zabavených movitostí, nařízený na určitý den, nemůže se dlužník domáhati zrušení exekuce žalobou podle §u 35 ex. ř.

(Rozh. ze dne 3. listopadu 1926, Rv I 1664/26.)

Žaloba dlužníka proti vymáhajícímu věřiteli, by byla zrušena exekuce na movitosti, byla zamítnuta soudy všech tří stolic. Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Dovolatel domáhal se svou žalobou toho, by mobilární exekuce, proti němu vedená, byla prohlášena za nepřipustnou a byla zrušena. Opíral své žalobní žádání o tvrzení, že žalovaní dopisem ze dne 20. února 1926 souhlasili s odkladem této exekuce, že však nenavrhli zrušení prodejového řízení, jakož i o tvrzení, že souhlasem ke zrušení dražebního řízení jejich zástavní právo uhaslo podle §u 256 ex. ř. Podle odvolacího zjištění souhlasili žalovaní pouze se zrušením prodejového řízení, nikoli se zrušením exekuce (§ 39 čís. 6 ex. ř.). Ke zrušení prodejového řízení pojí se podle §§ 200 čís. 3 a 282 ex. ř. slabší účinky, nežli ke zrušení exekuce podle §u 39 čís. 6 ex. ř., totiž jenom ty, že se pokračování v prodejovém řízení přerušuje na šest měsíců, ale zástavní právo se vymáhajícímu věřiteli zachovává, pokud mezitím neuhasne z jiných důvodů (§ 256, druhý odstavec, ex. ř.), což však v této rozepři nedopadá. Podle §u 35 ex. ř. mohou proti nároku, pro který byla povolena exekuce, za exekučního řízení toliko potud podány býti námitky, pokud spočívají na skutečnostech nárok zrušujících, nebo zastavujících, které nastaly teprve po vzniku exekučního titulu, jenž je tomuto řízení základem a vyhoví-li se pravoplatně námitkám, musí býti exekuce zrušena. Z toho plyne bezdůvodnost dovolatelovy žaloby podle §u 35 ex. ř., neboť, projevili-li žalovaní ve svém dopisu ze dne 20. února 1926 souhlas, aby, jak píší doslovně, »odložen byl prodej zabavených movitostí, nařízený na den 23. února 1926« a když dopis ten žalující straně byl zaslán, bylo tím umožněno dovolateli, aby sám navrhl zrušení prodejového řízení podle §§ 200 č. 3 a 282 ex. ř., leč jenom tohoto, nikoli zrušení exekuce,

s nímž žalovaní nesouhlasili. Za tohoto stavu nebylo potřebí obíratí se otázkou, zda souhlas žalovaných, projevený dopisem ze dne 20. února 1926, dlužno vztahovati také na prodej usnesením prvního soudu z 19. března 1926 ze dne 23. února 1926 na den 4. května 1926 odročený, a také nebylo potřebí obíratí se otázkou, jak sluší rozuměti podmínce obsažené v dopisu ze dne 20. února 1926, pod kterou dán byl souhlas se zrušením prodeje, znějící »za podmínky a předpokladu, že — bez rušení bude proveden prodej věcí zabavených pouze pro mne a Dra Sch-a pod zn. sp. E 178/25 téhož okresního soudu«, v jichž řešení spatřuje dovolatelka dovolací důvod nesprávného posouzení právního. Okolnost, že žalovaní souhlasili se zrušením prodejového řízení, totiž se zrušením určitého dražebního roku, což ovšem nemůže se zřením na předpis Šu 256, druhý odstavec, ex. ř. a v něm ustanovený zánik zástavního práva, uplynutím v něm uvedené doby, vztahováno také na nový mnohem pozdější rok dražební — není »skutečností nárok, pro který byla povolena exekuce, zastavující« (§ 35 ex. ř.), jako je jím na příklad v Šu 40, první odstavec, ex. ř. uvedené »sečkání nebo zřeknutí se toho, aby exekuce vůbec, nebo ve lhůtě zatím ještě neprošlé byla vykonána« (srov. §§ 36 čís. 3 a 46 ex. ř.), neboť návrh na zrušení prodejového řízení je podle §§ 200 čís. 3 a 282 ex. ř. zvláštním od návrhu na zrušení exekuce zcela odlišným návrhem, a proto nemůže býti uplatňován žalobami, jimiž lze se výhradně domáhati zrušení exekuce zvláště žalobou podle Šu 35 ex. ř., která, když jest jí vyhověno, má v zápatí zrušení exekuce z úřední povinnosti.

Čís. 6436.

Pokud nelze v tom, že byly dávány lihoviny na úvěr, spatřovati jednání, přičítací se dobrým mravům podle Šu 879, první odstavec, obč. zák.

(Rozh. ze dne 3. listopadu 1926, Rv II 145/26.)

Žalobce, hostinský, domáhal se na žalovaném zaplacení dlužných 716 Kč za lihoviny. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby. Důvody: Odvolací soud nesdílí názor soudu prvního, že zde jde o pohledávku, na kterou lze použití ustanovení Šu 879 čís. 4 obč. zák. V projednávaném případě jedná se o dluh za lihoviny v hostinci na dluh odebrané a tam spotřebované. Dluh tento činí celkem 716 Kč a tyto peníze byl propil žalobce v době asi tří roků. Jednotlivé útraty žalovaného činily vždy jen několik málo korun a není ani tvrzeno, ani dokázáno, že cena nápojů žalovanému poskytovaných neodpovídala skutečně jejich ceně. Není tedy nijak zjištěno, že si žalobce dával slibovati nebo plniti něco, čehož majetková cena by byla v nápadném nepoměru s jeho plněním, t. j. poskytováním nápojů. Také není prokázáno, že žalobce vykořisťoval lehkomyslnosti, nouze, mdlého rozumu, nezkušenosti nebo duševní poruchy žalovaného. Pouhá okolnost, že žalobce dával k rozkazu žalovaného